

Jumalasta ja itsenäisyydestä

Lähestyvä itsenäisyyspäivä herättää meissä useimmiten voimakkaita tunteita. Me muistamme lapsuutemme mökkimaiset, kesäiset saunomiset, häät ja hautajaiset. Saattaa tulla mieleen lumisia talvia tai pimeitä syksyjä. Tämä on meidän asuinmaamme ja täällä me olemme kasvaneet jo pienestä pitäen. Itsenäisyyspäivän alla ja meidän aikanamme on varmaan hyvä kysyä, että mitä tekemistä Jumalalla on tässä kaikessa?

Kun Suomessa edellisen kerran sodittiin, olivat myös papit mukana sotarintamalla. He jakoivat ehtoollista korsuissa tai missä vain oli mahdollista kokoontua yhteen. Eräs pappi kuvasi ehtoollista näin: *”Oli ilmoitettu ehtoollinen ja pimeään tultua miehet saivat kokoontua yhteen. Tilaisuus oli täysin vapaaehtoinen. Ehtoolliselle saapui 404 miestä, miehistöä, aliupseereja ja upseereja. Saunakorsu oli kirkkona, saunapenkki alttarina, pahvirasian kansi öylättilautasena ja pullosta kaadettiin viini kädestä käteen kiertävään pikariin. Hetki oli pyhä ja Jumala siunasi meitä.”* Vaikkakin ulkonaiset puitteet olivat vajavaiset ja eivät kenties täytäneet meidän mittapuitamme, silti ihmisten syvä kaipuu tulee hyvin esille kuvauksesta.

Elämän tiukoissa hetkissä kädet varmasti menivät ja menevät edelleenkin automaattisesti ristiin ja rukous tulee luonnollisesti sydäimestä. Sodan aikana papit elivät miesten keskellä rinnalla kulkijoina, lohduttamassa sekä tukemassa – edesmennyt arkkipäspamme Mikko Juva kuvasi tuntojaan niin, ettei hän ollut koskaan kokenut evankeliumia niin välittömästi läsnä olevana kuin sodan aikana. Hänen mukaansa mitä syntejä olikaan tunnolla, Kristus oli heidän sovituksensa.

Niin, mitä tekemistä Jumalalla on kaikessa tässä? Joulun alla on puhuttelevaa, että Jumala syntyi ihmiseksi. Kristus tuli tähän maailmaan – ei tuomitsemaan – vaan armahtamaan. Erik Ewaldsin sanoin: *”Kun kerran Jumala tuli Jeesuksessa ihmiseksi, se kutsuu myös meitä tulemaan ihmisiksi”*. Hän tarkoittaa tuolla juuri sitä, että ihmisyyks ei toteudukaan menestymisellä tai kuuluisuudella vaan meidän ihmisyytemme lepää palvelussa ja rakkaudessa. Toiseksi on tärkeätä, että me tunnistamme Jumalan olevan meitä suurempi. Pyhän edessä ihminen hiljentyy ja tunnistaa silloin, ettei kukaan ihminen ole toistaan tärkeämpi. Elämän rajojen tunnistaminen auttaa meitä arvostamaan arkeamme ja itsenäisyyttämme.